

Det var ikke svært for Kyohei at finde vej fra Shinkansen over til lokaltoget. Og halvvejs oppe ad trappen til perronen kunne han se, at toget allerede holdt der med åbne døre. Han kunne høre folk snakke sammen derinde.

Da han steg ind ad den nærmeste dør, rynkede han uvilkaarligt panden. Obon, de tre helligdage, hvor mange tager hjem for at mindes de døde, var lige slut, så toget ville næppe være overfyldt, havde hans forældre sagt, men der var næsten ingen ledige pladser. I alle sektioner, hvor der var plads til fire, sad der allerede tre rejsende, så Kyohei gik ned ad gangen i håb om at finde et sted, hvor der kun sad en eller to.

Der var mange familier og masser af børn, der så ud til at gå i fjerde klasse ligesom ham selv. De var eksalterede og meget højroastede.

Sådan nogle idioter, tænkte han. Så fantastisk var det vel heller ikke at skulle ud til havet. Det var jo bare et hav. Det var meget sjovere at gå i svømmehallen. I havet var der hverken bølgebassin eller vipper at springe ud fra.

Han opdagede et tomt dobbeltsæde bagerst i vognen. Der sad vist nogen overfor, men han var glad for at få et dobbeltsæde for sig selv.

Kyohei gik derhen og satte sin rygsæk på det tomme sæde. Overfor sad en høj mand. Han bar uindfattede briller og læste i et tidsskrift med et mærkeligt mønster på forsiden og sætninger på et sprog, Kyohei ikke kendte. Manden bemær-

kede ikke, at han satte sig, fortsatte bare med at læse. Han havde jakkesæt på og lignede ikke en turist.

På sæderne på den anden side af gangen sad en hvidhåret, kraftig ældre mand over for en ligeledes ældre kvinde med runde kinder. De lignede et ægtepar. Kvinden hældte grøn te fra en plasticflaske op i en kop og rakte den til manden. Han tog surt imod den, drak lidt og brokkede sig over, at hun havde skænket for meget i koppen. De var begge to i hverdagstøj, så de var nok heller ikke turister, men sikkert bare et ægtepar på vej hjem.

Toget satte i gang. Kyohei skubbede rygsækken til side og tog plasticposen med sin frokost frem. Det var en onigirisbolle, pakket ind i stanniol og stadig lun, og en tupperware-beholder med friturestegt kylling og omelet, to af hans livretter.

Han tog en slurk vand af sin medbragte plasticflaske og en bid af onigirien. Uden for vinduet kunne han allerede se havet. Der var blå himmel og strålende sol, og ude fra havet, der glimtede i det fjerne, slog hvide bølgekamme ind mod kysten.

“Det er meget sjovere for dig at tage ud til havet i stedet for at sidde alene på et hotelværelse i Osaka, mens vi arbejder,” havde hans mor sagt for kun tre dage siden. Indtil da havde Kyohei ikke i sin vildeste fantasi forestillet sig, at han skulle rejse alene ned og besøge familien, der boede så langt væk.

“Går det nu også an? Hari-ga-Ura ligger ret langt væk,” havde hans far sagt, mens han vippede med det whiskyglas, han sad med, og så skeptisk ud.

“Det kan han da sagtens. Han er ti år og går i fjerde klasse. Kobayashis lille datter rejste helt alene til Australien,” svarede hans mor, mens hun tastede løs på computeren. Hun havde gjort det til en vane at gøre dagens salg op derhjemme hver aften.

“Men der fulgte forældrene hende til lufthavnen, og familien i Australien stod og tog imod hende. Hun skulle bare sidde i flyet. Det er jo ingen sag.”

“Det her er næsten det samme. Han skal bare skifte fra Shinkansen til det andet tog, ikke? Og der er ikke særlig langt fra stationen, så hvis han får et kort, går det nok.”

“Ja,” havde Kyohei svaret uden at kigge op fra sin gameboy. Han var godt klar over, at ligeegyldigt hvad han sagde, ville han blive sendt til Hari-ga-Ura, som han overhovedet ikke havde noget forhold til. Det havde han oplevet så mange gange før. Mens hans mormor levede, sendte de ham altid hjem til hende, men hun var død året før, og nu skulle han så være hos sin fars søster og hendes mand i stedet.

Kyoheis forældre havde et lille tøjfirma og rejste en del for at markedsføre deres eget design. Nogle gange kom Kyohei med, men som oftest skulle han passe sin skole, og han kunne sagtens være alene en enkelt nat. Denne gang skulle de vist til Osaka for at åbne en ny butik, og de skulle være væk i mindst en uge.

“Nemlig, du går jo allerede i fjerde klasse, så det er ikke noget problem. Bliver det ikke dejligt at kunne lege på stranden i en uges tid, Kyohei? Maden derude er også virkelig god. Jeg skal nok bede faster om at servere en masse frisk fisk for dig,” sagde hans far muntert og lettere snøvlende på grund af whiskyen. Som sædvanlig havde forældrenes diskussion været mere eller mindre kunstig, fordi det allerede var besluttet, at han skulle af sted. Sådan var det altid.

Eksprestoget fulgte kysten. Han havde spist onigirien og sad og spillede Gameboy, da mobiltelefonen i rygsækken ringede. Kyohei satte spillet på pause og stak hånden ned i rygsækkens lomme. Det var hans mor, der ringede. Irriterende, tænkte han og svarede: “Hallo.”

“Hvor er du, Kyohei?”

Dumt spørgsmål. Det var hende selv, der havde planlagt rejsen og købt billetterne.

“I toget,” hviskede han. Det var uhøfligt at tale i telefon i toget.

“Ja? Så du fandt ud af at skifte?”

“Mmm,” svarede han. Hvad havde hun forestillet sig?

“Nu må du hilse pænt, når du kommer frem, og husk at give dem gaven.”

“Ja, ja, jeg lægger på nu.”

“Og husk at lave lektier. Du skal lave lidt hver dag. Hvis det hober sig op, bliver det bare meget værre.”

“Det ved jeg godt,” sagde han kort og afbrød telefonen. Hun gentog bare det, hun allerede havde sagt, før han tog af sted. Hvorfor var mødre sådan?

Han lagde telefonen tilbage og skulle lige til at spille videre, da en dyb stemme sagde: “Hallo.” Han reagerede ikke, troede ikke, det var til ham, men så lød det igen: “Hallo, det er dig, jeg taler til.” Denne gang lød stemmen ret irriteret.

Kyohei løftede blikket fra spillekonsollen og så til siden. Den hvidhårede, gamle mand stirrede vredt på ham.

“Man må ikke tale i mobiltelefon her,” sagde han hæst.

Kyohei blev helt paf. Var der nogen, der gad brokke sig over den slags mere? Han var virkelig kommet ud på bøhlandet.

“Det var jo hende, der ringede til mig,” svarede han skarpt.

Den gamle mand pegede med en rynket finger på rygsækken. “Så sluk den. Man taler ikke i telefon, når man sidder her.”

Så pegede han på væggen i kupéen, hvor der sad et skilt med ordene: ‘Sluk venligst mobiltelefonen nær sæder for ældre og gangbesværede.’

“Øh ...”

“Du kan jo se, at det må man ikke,” sagde den gamle hove-
rende.

Kyohei tog mobilen frem fra rygsækken, men slukkede den ikke, holdt den bare frem mod den gamle mand. “Det er en børnemobiltelefon.”

Den gamle rynkede skeptisk panden, som om han ikke forstod det.

“Selvom jeg slukker den, så tænder den automatisk igen efter et stykke tid. Man skal have en bestemt kode for at slukke den, og den har jeg ikke, så der er ikke noget at gøre.”

Den gamle bed tænderne hårdt sammen og tænkte over det.

“Så find en anden plads. Du kan ikke sidde her.”

“Hold nu op,” sagde den gamle dame over for manden og smilede til Kyohei. “Undskyld.”

“Nej, sådan er reglerne,” sagde den gamle lidt højere, så de andre passagerer begyndte at kigge.

Kyohei sukede. Hvor var han besværlig. Han tog fat i rygsækken og posen med affald og skulle lige til at rejse sig op, da manden over for ham rakte hånden frem, trykkede ham tilbage i sædet og tog mobiltelefonen.

Kyohei kiggede overrasket på ham. Manden stak uden at fortrække en mine hånden ned i plasticposen med Kyoheis madpapir og tog det sammenrullede stykke stanniol, som onigirien havde været pakket ind i, op.

Kyohei nåede ikke at få et ord frem, før manden havde glattet det ud og viklet det om mobiltelefonen.

“Sådan,” sagde han og rakte den tilbage til Kyohei. “Så behøver du ikke sætte dig et andet sted.”

Kyohei tog tavs imod telefonen. Han havde det lidt, som om han havde været vidne til en tryllekunst. Men var det virkelig klaret med det?

“Hvad skal det gøre godt for?” spurgte den gamle mand selvretfærdigt.

“Aluminium blokerer for radiostråler,” sagde manden uden at kigge op fra tidsskriftet. “Man beder folk om at slukke deres mobiltelefoner af hensyn til passagerer med pacemakere. Men telefonen her kan ikke slukkes, så jeg har blokeret for strålerne; det er lige så godt som at slukke den.”

Kyohei kiggede lamslået fra den gamle mand og hen på manden overfor og så tilbage igen. Den gamle virkede forvirret og hostede forlegent, da han mærkede Kyoheis blik på sig, og lukkede så øjnene. Hans kone smilede, som om hun var lettet over, at diskussionen var afsluttet.

Lidt senere begyndte folk at røre på sig, og mange rejste sig op og tog deres ting ned fra bagagenettet. Over højtaleren blev der sagt navnet på en station, der lå nær en populære badestrand.

Så standsede toget, og halvdelen af passagererne stod af. Kyohei overvejede at skifte plads, men manden overfor kom ham i forkøbet. Han tog sin taske ned fra bagagenettet og flyttede tre sæderækker væk. Nu kunne Kyohei ikke også flytte sig. Han så til siden, hvor det gamle brokkehoved sad og snorkede højlydt.

Langs den næste strækning lå badestrandene som perler på en snor, og hver gang toget standsede, blev der færre passagerer i toget. Der var dog stadig et godt stykke til Hari-ga-Ura, hvor Kyohei skulle af.

Ved siden af ham tog den gamle mands snorken til i styrke. Hans kone syntes at være vant til det og sad bare og kiggede ud ad vinduet. Kyohei kunne ikke koncentrere sig om sit spil og besluttede at flytte et andet sted hen. Han tog rygsækken og plasticposen og rejste sig op.

Der var masser af tomme pladser nu. Han var på vej ned ad gangen for at komme så langt væk som muligt fra den gamle mand, da han så ryggen af manden, der havde siddet over for ham tidligere. Han havde lagt det ene ben over det

andet og bredt tidsskriftet ud i skødet. Kyohei kiggede diskret hen over hans skulder. Tidsskriftet var slået op på en krydsogtværs. Mange af felterne var udfyldt, men det lod til, at manden var gået i stå.

“Temperance,” mumlede Kyohei.

Det gav et sæt i manden, og han vendte sig om. “Hvad?”

Kyohei pegede på en række tomme felter.

“Femte række lodret og svaret på: Hvem læser i knogler? Det gør Temperance.”

Manden kiggede på krydsogtværseren og nikkede.

“Du har ret, det passer. Er det et navn? Jeg har aldrig hørt det før.”

“Det er Temperance Brennan. Fra *Bones*. Hun opklarer forbrydelser ud fra de døde knogler. Det er en amerikansk tv-serie.”

Manden rynkede panden og studerede forsiden af tidsskriftet.

“Så det er en fiktiv person? Hvordan kan de lade den slags optræde i en krydsogtværs i et videnskabeligt tidsskrift? Det er ikke fair,” mumlede han.

Kyohei satte sig over for manden, som fortsatte med sin krydsogtværs uden at sige noget. Det problem, der havde fået ham til at gå i stå, var løst nu, og han fortsatte uden problemer.

Manden rakte ud efter plasticflasken med grøn te, der stod på sædet ved siden af, men kom så i tanke om, at den var tom, og trak hånden til sig.

Kyohei rakte sin plasticflaske, der var halvt fuld af vand, over mod ham. “Værsgo.”

Manden spærrede overrasket øjnene op og rystede lidt på hovedet. “Nej, ellers tak.”

Kyohei lagde skuffet flasken tilbage i rygsækken. I det samme sagde manden: “Men tak for tanken.” Kyohei kig-

gede overrasket over på ham og mødte hans blik for første gang. Manden kiggede hurtigt væk igen.

De nærmede sig Hari-ga-Ura Station. Kyohei trak et kort op af lommen. Det var ikke et håndtegnet, men et printet kort. Der var sat kryds ved Rokugan Ryokan. De havde fået kortet faxet dagen før.

Han havde været der for to år siden. Dengang var det sammen med forældrene, og de var ikke kommet med tog, men i bil, så det var første gang, han skulle gå fra stationen.

Da han bredte kortet ud for at se, hvordan han skulle komme derhen, spurgte manden: "Skal du bo der alene?" Han undrede sig nok over, at en skoledreng tog alene på ryokan.

"Det er noget familie, der ejer ryokanen," svarede Kyohei. "Min faster og hendes mand."

Manden nikkede anerkendende og spurgte: "Hvordan er den?"

"Hvordan?"

"Jeg mener, om det er en god ryokan? Er den ny eller hyggelig? Har den en god udsigt? Eller er maden god? Er der noget, der gør den værd at besøge?"

Kyohei lagde hovedet på skrå.

"Jeg har kun været der én gang, så jeg husker ikke så meget. Den er ret gammel, og den ligger langt fra havet, så udsigten er ikke noget særligt. Og maden er vist meget almindelig."

"Hmm. Kan du ikke vise mig, hvor den ligger?"

Kyohei rakte kortet frem, og manden skrev navn, adresse og telefonnummer ned i marginen på en side i tidsskriftet og rev stykket af.

"Hvordan udtaler man de skrifttegn? Ryokugan?"

"Nej, den hedder Rokugan. Det betyder grøn klippe. Ryokanen har fået navn efter den store klippeblok, der ligger foran huset."

“Javel så. Mange tak,” sagde manden og gav ham kortet tilbage.

Kyohei foldede det sammen og stak det i lommen. Toget kørte i det samme ud af en tunnel, og havet virkede endnu mere blå end før.

2

Viserne på det gamle vægur stod på halv et, da hun havde fået sine sneakers på. Perfekt, tænkte hun. Det tog et kvarter at cykle ned til forsamlingshuset, hvor de skulle mødes, og så havde hun lige et kvarter til at få aftalt det sidste med de andre.

“Mor, jeg tager af sted nu,” råbte hun hen mod receptionen. Køkkenet lå ude bagved og blev skærmet af med et forhæng.

Hendes mor, Setsuko, kom ud gennem forhænget. Hun havde et tørklæde bundet om håret, så hun måtte være i gang med at forberede aftensmaden.

“Hvor længe tror du, det varer?” spurgte Setsuko. Hun var fireoghalvtreds år, havde meget få rynker og ville se mindst ti år yngre ud, hvis hun tog noget makeup på, tænkte Narumi. Men hun var ikke særlig forfængelig, og om sommeren nøjedes hun med at smøre lidt foundation på, der samtidig fungerede som solcreme.

“Jeg ved det ikke, men mon ikke det kommer til at vare et par timer,” svarede Narumi. “Vi har kun én gæst i dag, ikke? Hvad tid ankommer han?”

“Jeg ved det ikke med sikkerhed, men jeg er ret sikker på, at han kommer til aftensmaden.”

“Fint, jeg skal nok være tilbage inden.”

“Og så kommer Kyohei jo også i dag.”

“Nå ja. Han kommer alene, ikke?”

“Jo. Det må være ved at være den tid, hvor hans tog ankommer.”

“Okay, jeg kører jo alligevel forbi stationen, så jeg skal nok lige standse. Så kan jeg hjælpe ham, hvis han er i tvivl om vejen.”

“Det vil jeg være meget taknemmelig for. Jeg vil ikke være bekendt over for min bror, at han farer vild her i byen.”

Som om han ville fare vild i sådan en lille by, tænkte Narumi, men nikkede og gik ud. Himlen var blå, og solen bagte. Uden for huset glimtede solens stråler blændende i den blankpolerede, grønlig obsidian-klippeblok, som navnet Rokugan Ryokan stod indgraveret i.

Hun tog skuldertasken på tværs over brystet, satte sig op på cyklen og kørte ned mod stationen. Byen havde mange bakker, men deres ryokan lå højt oppe, og det gik nedad hele vejen til stationen.

Hun var dernede på fem minutter. Toget var åbenbart lige ankommet, og passagererne, der var højst ti, kom ned ad trappen, der førte hen over togsporene. Blandt dem var der en dreng i rød T-shirt og kakifarvede shorts, som havde en rygsæk på.

Hans gnavne ansigt virkede bekendt, men Narumi tøvede et øjeblik, før hun kaldte på ham. For det første var det to år siden, hun sidst havde set ham, og han var meget højere, end hun huskede ham, og for det andet gik han og talte med en mand. Kyohei skulle komme alene, og hun ville have genkendt sin onkel, hvis det havde været ham.

Men det *var* Kyohei, for pludselig fik han øje på hende, sagde noget til manden og skyndte sig hen til hende. “Hej.”

“Hej, Kyohei. Hvor er du blevet stor.”

“Synes du?”

“Du går i fjerde klasse nu, ikke?”

“Jo. Er du kommet for at hente mig, Narumi-chan?” spurgte han og kneb øjnene sammen i det skarpe sollys.

Hun havde det lidt underligt med, at den næsten femogtyve år yngre fætter satte 'chan' efter hendes navn. Det var kun noget, hendes forældre gjorde, og det var et ord, man normalt kun brugte over for nogen, der var yngre end en selv.

"Jeg ville bare sikre mig, at du var ankommet i god behold. Jeg skal et andet sted hen, men jeg kan lige hjælpe dig, hvis ikke du kan finde vej."

Drengen rystede på hovedet og vinkede afværgende med hånden.

"Det skal du ikke tænke på. Jeg har et kort, og jeg har jo været her før. Jeg skal bare følge vejen op ad bakken, ikke?" sagde han og pegede ud på vejen.

"Jo, og du kan kende huset på den store klippeblok foran."

"Det ved jeg godt."

"Kyohei, kender du ham manden? Altså ham, du kom sammen med," spurgte hun og rettede blikket mod manden, der talte i mobiltelefon nu.

"Vi kom med det samme tog, men jeg kender ham ikke."

"Taler du altid med fremmede?"

Manden så godt nok meget tilforladelig ud, men man talte altså ikke med fremmede.

"Der var en sur, gammel mand, der skældte mig ud, og ham der hjalp mig."

"Ja?" Gad vide, hvorfor den gamle mand havde skældt ud? Nå, men det gik nok. Ham manden virkede meget tilforladelig.

"Jeg går nu."

"Fint, pas på dig selv. Vi ses senere."

Kyohei nikkede og begyndte at gå op ad bakken. Da Narumi havde sikret sig, at han var godt på vej, skyndte hun sig videre på cyklen og så, at manden stod og ventede på en taxi. Stakkels ham, tænkte hun. Byens taxier kom altid hen til stationen, når der kom tog, men der var kun to-tre vogne i alt, og når der ikke holdt nogen ved holdepladsen nu, så

havde de sikkert alle sammen kunder, og så gik der mindst en halv time, før der kom en igen.

Narumi cyklede hen ad vejen langs kysten og nød den salte havvind, der ruskede hende i håret. Hun havde haft helt kort hår de sidste ti år, og det skete af og til, at hun tog sig en dukkert i havet og gik direkte op til baren og fik en øl bagefter uden at tage bad først, så hun burde være den sidste til at kritisere sin mor for ikke at gå med makeup.

Halvvejs fremme drejede vejen væk fra havet, og det gik op ad bakke igen. Der lå indkøbscenteret og banken, så der var en smule liv at se. Da hun var cyklet forbi, kom hun til en grå bygning. Det var det lokale forsamlingshus, og det var der, det vigtige møde skulle finde sted lige om lidt.

Da hun havde stillet cyklen i cykelstativet, kiggede hun over på parkeringspladsen. Der holdt en stor turistbus. Da hun kom derhen, kunne hun se skiltet i bussens forrude. 'DESMEC-gruppen', Deep Sea Metals National Corporation, hvilket svarede til Det Nationale Selskab for Metaludvinding i Dybhavet.

Bussen var tom. De var allerede gået ind og var i gang med at forberede mødet. Hun måtte også hellere skynde sig, tænkte hun og småløb hen mod indgangen.

En mand stod vagt, og Narumi viste sin indbydelse og gik ind i lobbyen. Der var allerede kommet mange. Hun så sig omkring og hørte nogen råbe sit navn.

Motoya Sawamura kom hen mod hende gennem menneskemylderet. Siden han kom hjem fra Tokyo sidste forår, havde han haft et deltidsjob i familiens hvidevarebutik og arbejdet som freelancejournalist ved siden af. Han var meget solbrændt både i ansigtet og på armene i den kortærmede skjorte.

“Er du ikke lidt sent på den? Hvor har du været?”

“Det må du undskylde. Hvor er de andre?”

“De er gået i gang. Kom med.”

Hun fulgte efter Sawamura ind i et mødelokale, som de åbenbart havde fået lov til at låne. Derinde blev hun mødt af ti ansigter, som hun kendte rigtig godt. Omkring halvdele af de tilstedeværende var på hendes egen alder, mens de andre var i fyrrerne og halvtredserne. De havde forskellige job, men boede alle i Hari-ga-Ura. Nogle af dem havde hun kendt længe, men de fleste havde hun først mødt for nylig i forbindelse med arbejdet for at bevare bugten.

Sawamura trak vejret dybt og så sig rundt i kredsen. “Lad os primært lytte til, hvad de har at sige i dag. Alt, hvad vi har fundet ud af, står i de papirer, jeg har uddelt tidligere. Som sagt siger de nok det stik modsatte af, hvad der står i dem. Og husk, at det er det, diskussionen kommer til at handle om, men først i morgen, så lad os lægge en strategi, når vi har hørt deres forklaringer. Er der nogen spørgsmål?”

“Der står ikke noget om økonomien i det her,” sagde en mand, der var geografi- og historielærer i mellemskolen. “Hvad er økonomien i en eventuel udnyttelse? Det vil de andre garanteret lægge stor vægt på.”

Sawamura smilede til skolelæreren. “At beskrive økonomien i det her er som at tegne en kage. Den vil ændre karakter, alt efter hvem der tegner den. Deres kage vil helt sikkert være meget lækker, men vi vil ikke spise den.”

“Nej,” sagde Narumi. “Det vigtigste er ikke pengene. Det handler om at bevare vores smukke hav. Hvis det først bliver ødelagt, kan det aldrig genoprettes igen, ligegyldigt hvor mange milliarder man bruger på det.”

Over for så stærke følelser måtte skolelæreren blot trække på skuldrene.

Det bankede på døren, og en af de unge rådhusbetjente stak hovedet ind. “Vi går snart i gang, så jeg vil gerne bede jer sætte jer på jeres pladser nu.”

“Okay, lad os gå ind,” sagde Sawamura energisk, hvilket fik alle til at rejse sig.

Inde i salen stod stolene på rad og række. Der måtte være plads til et sted mellem fire hundrede og fem hundrede personer. Salen var lavet til afholdelse af store konferencer, men så vidt Narumi huskede, havde der aldrig været nogen kendte personer, der havde holdt tale der.

Narumi og de andre satte sig oppe foran. Hun lagde papirerne på bordet foran sig og gjorde sig klar til at tage noter. Ved siden af hende tjekkede Sawamura, at båndoptageren virkede.

Langsomt fyldtes den store sal. Både borgmesteren og nogle byrådsmedlemmer var mødt op. Hun havde hørt, at der ikke kun kom folk fra deres egen by, men også fra byerne i oplandet. Alle var interesserede, ingen vidste rigtig noget, og det var et godt udgangspunkt for at samle folk.

Hun så sig om blandt deltagerne og mødte en mands blik. Han så ud til at være over tres, havde grå stænk i det kortklippede hår og en hvid, åbenstående skjorte på. Han smilede og nikkede let til hende. Hun nikkede tilbage uden at ane, hvem han var.

Der stod et langt, smalt bord oppe på scenen og bag ved det en række klapstole. På bordet stod der papirskilte med paneldeltagernes navne og beskæftigelse. Det var hovedsageligt folk fra DESMEC, men der var også en havforsker og en fysiker. Der hang et stort lærred bag ved bordet.

En dør bag scenen gik op og en række mænd i jakkesæt kom ind. Alle så sammenbidte ud. Rådhuspersonalet førte dem hen til deres respektive pladser oppe på scenen.

Et stykke væk fra paneldeltagerne stod der en stol til mødets moderator, en trediveårig mand med briller, som nu tog mikrofonen.

“Klokken er mange, så vi må hellere komme i gang. En

enkelt paneldeltager er blevet forsinket, men han er lige på trapperne, så ...”

I det samme gik døren op med et brag, og en mand kom farende ind med jakken over armen. Narumi opdagede til sin overraskelse, at det var den mand, hun havde set sammen med Kyohei nede på stationen. Hans pande var svedig, og han havde åbenbart ikke kunnet få fat på en taxi, så han havde måttet gå hele vejen fra stationen. Hvis man var på cykel, tog det ingen tid, men til fods var der et godt stykke vej.

På skiltet ved hans plads stod der: Manabu Yukawa, adjungeret professor i fysik, Det Naturvidenskabelige Fakultet, Teito Universitet.

“Nu er alle samlet, så lad os begynde,” sagde moderatoren og tog ordet igen. “Det her er et informationsmøde vedrørende udvinding af metaller fra havbunden ud for Hari-ga-Ura. Jeg hedder Kuwano, og jeg er ansat i DESMEC’s pr-afdeling. Jeg er moderator i dag og vil gerne starte med at give ordet til chefen for vores tekniske afdeling.”

Da manden, som også ifølge sit navneskilt var chef for teknisk afdeling, rejste sig, gik lyset i salen ud, og der stod nu **UDVINDING AF METALLER FRA HAVBUNDEN** med stor skrift på lærredet.

Narumi rankede sig. Hun måtte ikke gå glip af noget af det, manden sagde. Det var hendes mission at beskytte havet. Udvinningen af ressourcer fra havbunden skulle ikke få lov til at ødelægge deres uberørte perle.

En rapport fra Komitéen for Naturressourcer under Ministeriet for Økonomi, Handel og Industri havde nogle uger tidligere rystet Hari-ga-Ura og de omkringliggende byer. Ifølge rapporten var et område godt tyve kilometer ud for Hari-ga-Ura blevet udvalgt som det bedste sted til at afprøve, om det kunne betale sig at udvinde malm i hydrotermale aflejringer.

Disse aflejringer var opstået omkring det varme vand, der vælder op fra havbunden, og fandtes i klipperne derude. De rummede metaller som kobber, bly, zink, guld og sølv samt de meget sjældne metaller germanium og gallium. Hvis det blev muligt at udvinde disse sjældne metaller, ville Japan fra den ene dag til den anden få kontrollen over strategiske metaller. Det var ganske naturligt, at regeringen gerne ville investere i sådan et projekt, og her var DESMEC blevet deres spydspids.

Desuden var der stærkt fokus på netop disse aflejringer, fordi de lå på en forholdsvis lav dybde af otte hundrede meter, hvilket ville gøre det relativt billigt at udvinde dem. Samtidig lå de kun lidt over tyve kilometer ude i havet, hvilket gjorde dem endnu mere tiltrækkende.

Da rapporten blev offentliggjort, havde den ikke så meget vakt vrede over, hvordan det ville kunne ødelægge miljøet, men snarere glæde over den industri og de job, det ville føre med sig for Hari-ga-Ura.

3

Var der virkelig så langt? tænkte Kyohei opgivende, standse og kiggede op ad vejen. Sidst han var her, havde han taget turen frem og tilbage et utal af gange, når de skulle på stranden, men dengang havde han kørt i sin fars bil, og nu var han til fods.

Ellers havde omgivelserne ikke ændret sig meget i løbet af de to år. For foden af bakken lå der en stor bygning, der lignede et forladt hotel. Både tag og mure var snavsede af sod og helt grå, og malingen på det store skilt var skallet af. Da de kørte forbi i farens bil, havde faren kaldt bygningen for 'ruinen'.

"Det der er en ruin. Et ord, der skrives med nogle meget besværlige skrifttegn. En ruin er en bygning, som er gået i forfald, fordi der ikke bor nogen i den. I gamle dage var den et fint hotel."

"Hvorfor bor der ikke nogen?" havde Kyohei spurgt.

"Det kunne ikke løbe rundt mere. Folk var holdt op med at komme der."

"Hvorfor?"

Hans far havde brummet lidt og tænkt sig om, før han svarede: "Fordi der findes andre meget bedre steder."

"Bedre steder?"

"Ja, sjovere steder. Steder som Disneyland eller Hawaii."

"Nåh ..."

Kyohei havde aldrig været på Hawaii, men han elskede Disneyland. Ingen af hans venner havde vidst, hvad han talte om, når han sagde, at han skulle til Hari-ga-Ura, og de var heller ikke blevet misundelige over det. Han fortsatte op ad bakken, mens han mindedes sidste gang, han var her. Gad vide, hvorfor de havde bygget sådan et stort hotel så, tænkte han pludselig. Havde Hari-ga-Ura virkelig været populært engang?

Lidt senere fik han øje på et hus, han genkendte. Det var nogenlunde en fjerdedel så stort som ruinen, men så mindst lige så gammelt ud. Kyoheis onkel, Shigeharu Kawahata, havde arvet huset efter sin far femten år tidligere, men han havde tilsyneladende ikke gjort noget ved det siden. Kyoheis far sagde tit til svogeren: "I har jo næsten ingen gæster. Hvorfor river du ikke bare den gamle rønne ned?"

Kyohei trak skydedøren til side ind til ryokanen og gik ind. Airconditionanlægget var tændt, så der var dejlig køligt.

"Hallo!" råbte han ind i huset.

Forhænget bag receptionen bevægede sig, og hans faster Setsuko kom smilende ud.

"Er det dig, Kyohei? Hej ... sikke stor du er blevet," hilste hun og lød fuldstændig som Narumi. Folk troede åbenbart, at børn blev glade, hvis de sagde, at man var blevet stor.

Kyohei bukkede og sagde: "Tak, fordi jeg må komme og besøge jer."

"Det skal du da ikke takke for. Kom nu bare ind."

Kyohei tog sine sko af og stak i et par slippers. Selvom ryokanen var lille, havde den en lobby, hvor der stod en kurvesofa.

"Det må have været en varm spadseretur herop. Nu skal jeg komme med noget koldt at drikke. Vil du have juice eller kold mugicha? Der er også cola."

"Så vil jeg gerne bede om en cola."

“Det skal du få,” sagde Setsuko, lavede V-tegnet og forsvandt ud bag receptionen.

Kyohei stillede rygsækken på gulvet og satte sig i kurvesofaen. Han sad fraværende og betragtede rummet. Der hang et indrammet oliemaleri af havet. Det så ud til at være malet et sted i nærheden. Ved siden af var der et kort med små illustrationer, der viste områdets turistattraktioner. Det var bare så falmet, at man knap nok kunne se, hvad der stod på det. Det gamle vægur viste, at klokken var to om eftermiddagen.

“Hallo, hallo,” lød en hæs stemme, og Shigeharu kom ud inde bagfra. “Velkommen til. Hvor er det dejligt at se dig.”

Han var stadig, som da Kyohei mødte ham to år tidligere, rund og trind som Daruma og noget mere tyndhåret. Faktisk så meget nu, at man godt kunne tillade sig at kalde ham for skaldet. Noget andet nyt var, at han gik med stok. Kyohei kunne huske, at hans far havde sagt, at onklen var for tyk til, at hans knæ kunne bære ham.

Kyohei rejste sig op og sagde goddag.

“Sæt dig endelig ned, så kommer jeg hen til dig,” sagde onklen med et grin og satte sig ved siden af ham. Han lignede en glad buddha, tænkte Kyohei. “Nå, har far og mor det godt?”

“Ja,” nikkede Kyohei. “Men de har meget travlt.”

“Er det rigtigt? Men så går forretningen jo godt.”

Setsuko kom ud med en bakke med en kande og glas på. Hun måtte have hørt Shigeharus stemme, for der stod tre glas på bakken. Der var hældt cola op i det ene.

“Jeg vil også gerne have cola,” udbrød Shigeharu.

“Det får du ikke. Du skal passe på med sukkeret,” sagde Setsuko og hældte mugicha fra kanden op i et glas til ham.

Kyohei drak sin cola. Den smagte virkelig godt, fordi han var så tørstig.

Setsuko var hans fars storesøster, men de havde ikke

samme mor. Han havde hørt, at hendes mor var død i en trafikulykke, da hun var helt lille. Bagefter havde deres far giftet sig igen og fået hans far, Keiichi. Det var derfor, at der var ni år mellem de to søskende.

“Jeg mødte Narumi nede på stationen. Hun skulle et eller andet.”

“Hvad skulle hun?” spurgte Shigeharu og så uforstående på Setsuko.

“Det har jeg fortalt dig. Det der med havbunden. De vil til at grave efter guld og sølv derude.”

“Nå det,” udbrød Shigeharu og virkede ret uinteresseret. “Jeg ved ikke, hvad de forestiller sig. Det lyder for godt til at være sandt.”

“Synes du?” udbrød Setsuko og lagde hovedet på skrå. “Narumi er bekymret for, at havet bliver voldsomt forurennet, når de begynder at grave.”

“Siger hun det? Det kan vi da ikke have,” udbrød Shigeharu alvorligt og tog en stor slurk mugicha.

“Nå ja,” udbrød Kyohei, åbnede rygsækken og tog en pakke frem. “Det havde jeg helt glemt. Jeg har en gave med fra mor.”

“Ih altså, det skulle hun da ikke,” udbrød Setsuko og rynkede panden, samtidig med at hun smilede. Og så flåede hun gavepapiret af pakken. “Jamen dog, det er jo Tsukudani-oksekød. Jeg har hørt om den nye butik. Det må jeg huske at takke hende for.”

Kyohei drak det sidste af sin cola, og hans faster spurgte straks, om han ville have et glas til. Han nikkede ja tak. Hun tog det tomme glas med ud i køkkenet. Derhjemme ville han have fået besked på selv at gå ud og tage noget mere.

Måske var det slet ikke så dårligt at tilbringe resten af ferien her.